

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **J. H.**, bytem X, zastoupen JUDr. Jarmilou Černou, advokátkou se sídlem Sladkovského 484, 530 02 Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 2. 5. 2011, č.j. 151144/2010/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2011, č.j. 151144/2010/KUSK bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady, odboru dopravy, č.j. 0035653/OD/2010/Smi ze dne 30. 8. 2010, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., jehož skutkovou podstatu žalobce naplnil porušením ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. Za protiprávní jednání byla žalobci uložena pokuta podle § 22 odst. 7 zákona o přestupcích ve výši 5.000,- Kč, sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců a také povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč podle § 79 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích, ve spojení s ustanovením § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb.

Žalobce se uvedeného přestupku měl dopustit dne 29. 5. 2010, v 10.30 hodin, když řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Ford S-max, SPZ 3E4 5323, po dálnici D 11v katastru obce Dobšice, v 49,5 km a překročil nejvyšší povolenou rychlost 130 km/h a jel rychlostí 187 km/h (při zvažení možné odchylky 181 km/h). Pomocí silničního laserového

rychloměru POLCAM PC2006LTI (výrobní číslo 1241PL/2008) mu tak byla naměřena rychlost o 51km/h vyšší, než je v konkrétním místě povoleno.

Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a má za to, že správní orgány porušily ustanovení správního řádu týkající se spolehlivého zjištění skutečného stavu věci, s tím související zásadu materiální pravdy a práva na spravedlivý proces. Žalobce namítá, že správní orgány se dostatečně nevypořádaly s jeho argumentací uvedenou ve správním řízení. Konkrétně má za to, že v rámci správního řízení měl správní orgán provést důkazy výsledkem zasahujících policistů, kteří by mohli potvrdit tvrzení správního orgánu o tom, že použité vozidlo nemělo pevně nainstalováno zvláštní výstražné světlo modré barvy doplněné zvukovým výstražným znamením. Za situace, kdy tento důkaz správní orgán neprovedl, nemohl dovodit závěr, že žalobce vypovídal účelově o tom, že viděl za sebou jet vozidlo s právem přednosti v jízdě, které mělo zapnutý modrý maják a houkalo.

Jak vyplývá z rozhodnutí, policisté prováděli dvě měření. Žalobce vytýká žalovanému, že nedostatečně odůvodnil, proč v daném případě nevycházel z nižší naměřené rychlosti ve výši 178 km/h, která by ve svém důsledku měla pro obviněného příznivější dopady ve formě uložené sankce, neboť by mu nemohla být uložena sankce zákazu činnosti. Za nedostatečné považuje odůvodnění žalovaného, který v rozhodnutí uvedl, že žalobce se dopustil pokračování v páčání přestupku s tím, že „*zvyšovat rychlost byla jeho svobodná vůle, nikoliv krajní nouze*“.

V odůvodnění žalobce postrádá výklad právního předpisu a hodnocení překročení rychlosti nad 50 km/h o 1 km/h v souvislosti s naplněním materiálního znaku přestupku podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. K tomu připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 104/2008.

Dále žalobce namítá, že důkaz opatřený Policií ČR, tedy digitální záznam přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, byl opatřen nezákonně, neboť povinností policie je dokumentovat jednání řidičů vozidel, kteří překročí nejvyšší povolenou rychlost, nikoliv stylem své jízdy provokovat či dokonce čekat, zda vozidlo případně ještě nezrychlí. Toto jednání považuje žalobce za šikanózní a důkaz za nepoužitelný ve správním řízení. Dodal, že účelem měření je prevence přestupkového či dokonce trestního jednání, nikoliv jeho provokace.

V písemném vyjádření žalovaný odmítl oprávněnost žaloby s tím, že v řízení o přestupku bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce se předmětného přestupku dopustil. Žalovaný uvedl, že žalobce bezprostředně po pozastavení a kontrole hlídkou policie potvrdil vlastním podpisem rychlou jízdu. Teprve při ústním projednávání přestupku dne 20. 7. 2010 začal tvrdit, že k překročení nejvyšší povolené rychlosti byl veden snahou dokončit předjíždění a umožnit průjezd civilního, bez jakýchkoliv nápisů a označení, vozidla, které mělo zapnutý modrý maják. Poté co toto vozidlo rozsvítilo nápis prikazující zastavení, zastavil. K tomu žalovaný odkazuje na rozhodnutí správního orgánu I. stupně i na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se s touto námitkou dostatečně vypořádaly. V této souvislosti odkazuje na digitální záznam průběhu přestupku na příloze správního spisu správního orgánu prvního stupně, z něhož jednoznačně vyplývá, že žalobce minimálně po dobu 8,2 sekund v úseku 412 metrů jel rychlostí 178 km/hod a poté po dobu minimálně 39,3 sekund v úseku 2.055 m rychlostí 187 km/hod, a za tuto dobu předjel žalovaný celkem čtyři vozidla, a měl tak dostatek možností umožnit jízdu vozidla jedoucího za ním, o kterém tvrdí, že se domníval, že se jedná o vozidlo s právem přednosti v jízdě.

Žalovaný uvedl, že správní orgány při hodnocení deliktního jednání žalobce vycházely ze záznamu chování žalobce zachyceného na digitálním záznamu, ze zápisu hlídky policie a

ze skutečností jim obecně známých. Podle jeho názoru tyto důkazy postačují k prokázání viny žalobce.

K žalobní námitce ohledně porušení zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného, žalovaný uvedl, že správní orgány obou stupňů při zjišťování formálních znaků přestupku a při hodnocení materiální pravdy vycházely z digitálního záznamu jednání žalobce, úředního zápisu (z obou oznámení o přestupku - kde je popsán zasahujícími policisty celý průběh deliktního jednání žalobce a bezprostřední vyjádření žalobce) podepsaného policisty, z úředního záznamu o provedení digitálního záznamu, videozáznamu o deliktním jednání žalobce. U žádného z uvedených podkladů nedospěly správní orgány obou stupňů k závěru, který by jakkoliv zpochybňoval průběh zaznamenaného deliktního jednání.

Stejně tak žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce o nezákonnosti pořízeného záznamu. K tomu uvádí, že policisté pořídili záznam deliktního jednání žalobce v rámci svých pravomocí a vše řádně zdokumentovali. Pokud by policisté jeli se zapnutým světelným a zvukovým signálem a „nutili“ žalobce zvýšit rychlost, mohl a měl žalobce dostatek času a dostatek místa, minimálně 2,5 km (zaznamenaných 412 metrů a 2.055m) na to, aby rychlost snížil a vozidlu s právem přednosti jízdy průjezd umožnil. O nepravdivosti tvrzení žalobce o vynucování zvýšení rychlosti svědčí také to, že jel převážnou dobu v levém jízdním pruhu a opakovaně (čtyřikrát) předjížděl ostatní vozidla.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 29. 5. 2010 v 10. 30 hodin naměřili příslušníci Policie ČR vozidlu Ford S-max, SPZ 3 E4 5323 rychlost 187 km/h, což je po odečtení tolerance překročení o 51 km/h. Řidič vozidla (žalobce) byl zastaven a bylo mu sděleno, že překročil nejvyšší povolenou rychlost a tím, že porušil ustanovení § 4b a § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. Dopravní přestupek byl zadokumentován a CD bylo přiloženo ke spisovému materiálu. Žalobce se k vyjádřil k přestupku s tím, že jel rychle, ale domníval se, že ne tolik. Oznámení o přestupku žalobce podepsal.

Z ověřovacího listu soud zjistil, že rychloměr Polom PC 2006 (výrobní číslo TCM 162/08-4600) byl zkoušen podle metrologického předpisu „Metodický postup při ověřování laserového rychloměru“, kterými bylo prokázáno, že předmětný silniční rychloměr splňuje všechny požadované metrologické parametry, uvedené v certifikátu ČMI o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C016-08 ze dne 6. 6. 2006 a i v doplňcích. Rychloměr jako stanovené měřidlo byl ověřen a lze jej použít pro měření rychlosti silničních vozidel při dodržování maximální povolené rychlosti. Konec platnosti ověření rychloměru byla stanovena na den 5. 6. 2018, podle vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Při ústním jednání konaném dne 20. 7. 2010 po sdělení obvinění, poučení o právech obviněného z přestupku a seznámení se spisovou dokumentací žalobce sdělil, že na 49,5 km viděl za sebou jet vozidlo s právem přednosti v jízdě, které mělo zapnutý modrý maják a houkalo. Doplnil, že vozidlo bylo v civilním provedení, nemělo na sobě žádné nápisy či označení. Žalobce uvedl, že se snažil uvolnit cestu tím, že zrychlil, aby dokončil předjíždění mohl se zařadit do pravého pruhu.

Dne 30. 8. 2010 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým jak bylo výše uvedeno uznal žalobce vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích. Žalovaný po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně dospěl k závěru, že žalobce se bez jakýchkoliv pochybností dopustil uvedeného přestupku. Tuto skutečnost prokazují předložené důkazy. K námitce, že žalobce se snažil vyhnout vozidlu s právem přednosti v jízdě konstatoval, že z úřední činnosti mu je známo, že vozidla Passat používaná orgány policie k měření rychlosti jsou v civilním provedení a nemají pevně nainstalováno zvláštní výstražné světlo modré barvy doplněné zvukovým výstražným znamením. Ani tato skutečnost by ho

však neopravňovala jet rychlostí vyšší, než je dovolená. Za absurdní označil tvrzení žalobce o tom, že se jednalo ze strany orgánu policie o provokaci a šikanu. V této souvislosti odkázal na videozáznam, z něhož je zřejmé, že žalobce průběžně předjížděl čtyři vozidla. Byla provedena dvě měření rychlosti, kdy první měření bylo po dobu 8,2 vteřiny v úseku 412 m a naměřená rychlost bez odečtu možné odchylky činila 178 km/h. Následovalo další měření rychlosti po dobu 39,3 vteřiny v úseku 2055 metrů s naměřenou rychlostí nejvyšší 187 km/h, bez odečtení odchylky.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ustanovení § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Na základě výše uvedených zjištění dospěl soud k těmto závěrům:

Soud považuje podklady, které si správní orgán opatřil pro své rozhodnutí, za postačující k tomu, aby žalobce uznal vinným z uvedeného přestupku. Žalobci bylo prokázáno, že dne 29. 5. 2010 okolo 10.30 hodin řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Ford S – max, SPZ 3E4 5323 a překročil nejvyšší povolenou rychlost 130 km/h, když jel rychlostí 187 km/h (při zvážení možné odchylky 181 km/h).

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že správní orgán nezjistil skutkový stav věci. Správní orgány se řídí zásadou materiální pravdy tzn., že správní musejí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Přijetím „nového“ správního řádu tato zásada nahradila původní vyjádření zásady materiální pravdy, podle které byl správní orgán povinen zjistit úplnou objektivní pravdu, tedy „přesně a úplně skutečný stav věci“. Tato zásada byla upravena s ohledem na požadavek procesní ekonomie (stejně jako v ostatních procesních předpisech), protože zjišťovat stav věci je časově i finančně náročné a zpravidla i objektivně nemožné. Podle stávající úpravy by mělo být řízení vedeno, co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji. S ohledem na tento princip, nebyl v daném případě povinen správní orgán provést důkaz výsledkem zasahujících policistů, ale postačovalo mu k prokázání či ke zjištění stavu věci podklady, které si v daném případě opatřil, tj. videozáznam o spáchání přestupku, ze dne 29. 5. 2010, jehož součástí je videodokumentace a ověřovací list o měřicím přístroji. Podle autorizační listiny byl tento rychloměr způsobilý ke kontrole dodržování pravidel silničního provozu do 5. 6. 2018.

Soud neuvěřil tvrzení žalobce, že byl k nedovolené rychlosti donucen zasahujícími policisty, kteří měli mít spuštěné výstražné modré světlo a houkačku. Přestože lze souhlasit s žalobcem v tom, že úřední záznam nemůže sloužit jako důkaz k prokázání viny žalobce, jde o materiál, který slouží k tomu, aby správní orgán zvážil, jaké důkazy je třeba k prokázání viny provést a jaké skutečnosti jsou nesporné. Ve správním řízení žalobce nenamítal, že překročil dovolenou rychlost, ani nezpochybňoval způsob provedení měření rychlosti, či vlastnosti měřicího přístroje. Protokol o spáchání přestupku podepsal s tím, že si byl vědom rychlosti, nikoliv tak vysoké. Při ústním jednání žalobce začal tvrdit, že byl donucen zrychlit, protože za sebou viděl vozidlo s právem přednosti jízdy. Správní orgán odmítl námitku s tím, že mu je z úřední činnosti známo, že civilní vozidla Policie ČR nejsou vybavena výstražnými modrými světly a zvukovými signály. Soud má pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobce, že byl k vyšší rychlosti donucen, neboť jeho povinností v případě, že vidí či slyší vozidlo se zákonnou předností jízdy nebylo zrychlit, ale umožnit posádce, aby mohla bezpečně projet. Povinností řidičů je zajet ke straně a uvolnit prostřední pás. Soud se ztotožňuje se správním orgánem v tom, že z videozáznamu jednoznačně vyplývá, že žalobce měl možnost zajet do pravého pruhu, namísto toho předjel nejméně čtyři vozidla. Podle názoru soudu videozáznam

je dostačujícím důkazem k vyvrácení žalobce tvrzení o donucení zrychlení posádkou zasahujícího vozidla.

Žalobce namítal také to, že byla provedena dvě měření, přičemž správní orgán si vybral to, které je pro něj méně příznivé. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá nutnost analogie trestního práva v právu přestupkovém, pokud je používána ve prospěch pachatele. Vzhledem k tomu, že pojem pokračování přestupkový zákon neupravuje je nutné využít právní teorie a výkladů obecných institutů z trestního práva. Legální definici pokračování v trestném činu uvádí trestní zákoník č. 40/2009 Sb. v ustanovení § 116. Pokračováním v trestném činu se podle citovaného ustanovení rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestné činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v souvislosti v předmětu útoku. Z definice tak vyplývají čtyři znaky pokračování trestného činu respektive přestupku, které musejí být splněny současně. Jde o stejnou skutkovou podstatu, stejný nebo obdobný způsob provedení, objektivní souvislost (časová případně místní) a subjektivní souvislost (společný záměr). V daném případě nešlo o pokračování, jak tvrdí žalovaný, protože nebyla splněna 1. podmínka o naplnění stejné skutkové podstaty. Při prvním měření žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 přestupkového zákona ve znění do 31. 7. 2011 a při druhém měření překročil rychlost o více jak 50 km/h, tedy naplnil skutkovou podstatu závažnějšího přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 2. Podle názoru soudu správní orgán postupoval správně, když zahájil řízení jen o přestupku závažnějším, i když nesprávně argumentoval tím, že šlo o pokračování. V daném případě nebyla provedena dvě měření téhož, ale v důsledku zrychlení žalobce, policisté jej změřili znovu. Vzhledem k tomu, že žalobce po prvním měření ještě zrychlil, čímž naplnil skutkovou podstatu závažnějšího přestupku, ztratilo předchozí jednání, oproti následujícímu jednání, význam. Bez ohledu na to, zda šlo o pokračování, správní orgán nezasáhl do práv žalobce, když zahájil řízení jen o jednom skutku.

Žalobce v žalobě poukázal na rozsudek 5 As 104/2008, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval trestáním bagatelních přestupků. Jak bylo výše uvedeno, trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila i trestnost trestných činů, a pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publikovaný pod č. 1338/2007 Sb. NSS nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 -73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS.). Zákon o přestupcích stanoví v § 2 odst. 1, že přestupkem je *„zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin“*. Obdobným způsobem byl definován i trestný čin v § 3 odst. 1 a 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, který stanovil, že *„trestným činem je pro společnost nebezpečný čin, jehož znaky jsou uvedeny v tomto zákoně. Čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu“*. Zásadním rozlišovacím kritériem mezi trestným činem a přestupkem je obecně řečeno míra jejich typové společenské nebezpečnosti vyjádřená ve znacích skutkové podstaty. Společenská nebezpečnost přestupku může být zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti v míře nepatrné (srov. např. výše uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 -73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1529/2008,

publikované pod č. 18/2009 Sb. NS). Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Nejvyšší správní soud konstatoval, že nelze souhlasit s argumentem stěžovatele, že překročení nejvyšší povolené rychlosti, byť o jediný kilometr, naplňuje vždy a bez dalšího materiální znak přestupku.

Zákon o přestupcích ani jiný právní předpis nestanoví přesnou hranici rychlosti jízdy motorovým vozidlem, jejíž překročení způsobí naplnění materiálního znaku přestupku. Správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004 - 48, dostupný na www.nssoud.cz). Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutí. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je.

V daném případě nešlo o mizivé překročení dovolené rychlosti, přičemž podle názoru soudu správní orgán I. stupně se dostatečně vypořádal se společenskou nebezpečností jednání žalobce. Soud souhlasí s tím, že výrazně překročená rychlost na dálnici zvyšuje podstatně riziko vzniku až fatálních následků v případě možné kolize s ostatními účastníky provozu na dálnici.

Soud souhlasí s argumentací žalobce, že cílem měření rychlosti vozidel je dokumentovat jednání řidičů, kteří překročí nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku a nikoliv stylem jízdy vyprovokovat řidiče k přestupkovému či trestnímu jednání. V daném případě žalobce od počátku řízení tvrdil, že byl nucen zrychlit v důsledku toho, že civilní policejní auto mělo zapnuté výstražné modré světlo a zvukový signál. Správnímu orgánu je známo, že civilní vozidla Policie ČR těmito doplňky vybaveny nejsou, přičemž je v rozporu s logikou, aby policisté se snažili skrytě změřit rychlost a současně měli zapnutá výstražná zařízení. Podle názoru soudu správní orgány vyvrátily tvrzení žalobce o tom, že ke zrychlení byl donucen jednáním zasahujících policistů.

Soud neshledal pochybení správního orgánu ani v části rozhodnutí týkající se uložení sankce. Správní orgán uložil pokutu v souladu s ustanovením § 22 odst. 7 zákona č. 200/1990 Sb., nepřekročil limity správního uvážení a přihlédl jak přitěžujícím, tak polehčujícím okolnostem. Správní orgán rozhodl, že žalobci uloží pokutu na dolní hranici její sazby, přičemž své stanovisko řádně odůvodnil.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. června 2012

**JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová